

Toespraak van de president van de Russische Federatie

24 februari 2022

Het Kremlin, Moskou

President van Rusland Vladimir Poetin: Burgers van Rusland, vrienden,

Ik vind het vandaag noodzakelijk om opnieuw te spreken over de tragische gebeurtenissen in de Donbass en de belangrijkste aspecten van het waarborgen van de veiligheid van Rusland.

Ik begin met wat ik zei in mijn toespraak op 21 februari 2022. Ik sprak over onze grootste zorgen en bekommernissen, en over de fundamentele bedreigingen die onverantwoordelijke westerse politici consequent, grof en zonder pardon van jaar tot jaar voor Rusland creëerden. Ik doel op de oostelijke uitbreiding van de NAVO, die haar militaire infrastructuur steeds dichterbij de Russische grens verplaatst.

Het is een feit dat we de afgelopen 30 jaar geduldig hebben geprobeerd om tot een overeenkomst te komen met de leidende NAVO-landen over de principes van gelijke en ondeelbare veiligheid in Europa. Als reactie op onze voorstellen werden we steevast geconfronteerd met cynische misleiding en leugens of pogingen tot druk en chantage, terwijl de Noord-Atlantische alliantie bleef uitbreiden ondanks onze protesten en zorgen. De militaire machine is in beweging en, zoals ik al zei, nadert onze grens.

Waarom gebeurt dit? Waar komt deze brutale manier van praten vandaan, van de hoogte van hun exceptionalisme, onfeilbaarheid en alles-permissiviteit? Wat is de verklaring voor deze minachtende en verachtelijke houding ten opzichte van onze belangen en absoluut legitieme eisen?

Het antwoord is simpel. Alles is duidelijk en voor de hand liggend. Eind jaren 80 werd de Sovjet-Unie zwakker en viel vervolgens uiteen. Die ervaring zou een goede les voor ons moeten zijn, omdat het ons heeft laten zien dat de verlamming van macht en wil de eerste stap is naar volledige degradatie en vergetelheid. We verloren slechts één moment het vertrouwen, maar het was genoeg om de machtsbalans in de wereld te verstoren.

Als gevolg hiervan zijn de oude verdragen en overeenkomsten niet langer effectief. Smeebeden en verzoeken helpen niet. Alles wat de dominante staat, de machthebbers, niet bevalt, wordt als archaïsch, achterhaald en nutteloos bestempeld. Tegelijkertijd wordt alles wat zij als nuttig beschouwt, gepresenteerd als de ultieme waarheid en aan anderen opgedrongen, ongeacht de kosten, op een beledigende manier en met alle beschikbare middelen. Degenen die weigeren zich eraan te houden, worden onderworpen aan harde handtactieken.

Wat ik nu zeg, gaat niet alleen over Rusland, en Rusland is niet het enige land dat zich hier zorgen over maakt. Dit heeft te maken met het hele systeem van internationale betrekkingen, en soms zelfs met bondgenoten van de VS. De ineenstorting van de Sovjet-Unie leidde tot een herverdeling van de wereld, en de normen van het internationale recht die zich in die tijd ontwikkelden – en de belangrijkste daarvan, de fundamentele normen die na de Tweede Wereldoorlog werden aangenomen en grotendeels de uitkomst ervan formaliseerden – stonden degenen in de weg die zichzelf tot winnaars van de Koude Oorlog uitriepen.

Natuurlijk moesten de praktijk, de internationale betrekkingen en de regels die deze reguleerden rekening houden met de veranderingen die in de wereld en in de machtsverhoudingen plaatsvonden.

Dit had echter professioneel, soepel, geduldig en met het nodige respect voor de belangen van alle staten en de eigen verantwoordelijkheid moeten gebeuren. In plaats daarvan zagen we een staat van euforie die werd gecreëerd door het gevoel van absolute superioriteit, een soort modern absolutisme, gekoppeld aan de lage culturele normen en arrogantie van degenen die beslissingen formuleerden en doorvoerden die alleen henzelf goed uitkwamen. De situatie nam een andere wending.

Er zijn veel voorbeelden hiervan. Eerst werd er een bloedige militaire operatie tegen Belgrado uitgevoerd, zonder de goedkeuring van de VN-Veiligheidsraad, maar met gevechtsvliegtuigen en raketten die in het hart van Europa werden gebruikt. Het bombarderen van vreedzame steden en vitale infrastructuur duurde enkele weken. Ik moet deze feiten in herinnering roepen, omdat sommige westerse collega's ze liever vergeten, en toen we de gebeurtenis noemden, vermeden ze het om over internationaal recht te praten, in plaats daarvan benadrukten ze de omstandigheden die ze interpreteren zoals ze nodig achten.

Toen kwamen Irak, Libië en Syrië aan de beurt. Het illegale gebruik van militaire macht tegen Libië en de verdraaiing van alle beslissingen van de VN-Veiligheidsraad over Libië hebben de staat geruïneerd, een enorme zetel van internationaal terrorisme gecreëerd en het land richting een humanitaire catastrofe geduwd, in de maalstroom van een burgeroorlog, die daar al jaren voortduurt. De tragedie, die voor honderdduizenden en zelfs miljoenen mensen is gecreëerd, niet alleen in Libië maar in de hele regio, heeft geleid tot een grootschalige exodus uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika naar Europa.

Een soortgelijk lot was ook voorbereid voor Syrië. De gevechtsoperaties die de westerse coalitie in dat land uitvoerde zonder goedkeuring van de Syrische regering of sanctie van de VN-Veiligheidsraad, kunnen alleen worden gedefinieerd als agressie en interventie.

Maar het voorbeeld dat losstaat van de bovenstaande gebeurtenissen is natuurlijk de invasie van Irak zonder enige juridische grond. Ze gebruikten het voorwendsel van zogenaamd betrouwbare informatie die beschikbaar was in de Verenigde Staten over de aanwezigheid van massavernietigingswapens in Irak. Om die bewering te bewijzen, hield de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken een flesje met white power omhoog, publiekelijk, voor de hele wereld om te zien, en verzekerde de internationale gemeenschap dat het een chemisch oorlogsmiddel was dat in Irak was gecreëerd. Later bleek dat dit allemaal nep en een schijnvertoning was, en dat Irak geen chemische wapens had. Ongelooflijk en schokkend, maar waar. We waren getuige van leugens die op het hoogste staatsniveau werden verspreid en vanaf het hoge VN-podium werden geuit. Als gevolg hiervan zien we een enorm verlies aan mensenlevens, schade, vernietiging en een enorme toename van terrorisme.

Over het geheel genomen lijkt het erop dat bijna overal, in veel regio's van de wereld waar de Verenigde Staten hun wet en orde brachten, dit bloedige, niet-helende wonden en de vloek van internationaal terrorisme en extremisme creëerde. Ik heb alleen de meest flagrante, maar verre van enige voorbeelden van minachting voor het internationale recht genoemd.

Deze reeks omvat beloften om de NAVO niet ook maar een centimeter naar het oosten uit te breiden. Om het nog eens te herhalen: ze hebben ons bedrogen, of, om het simpel te zeggen, ze hebben ons bespeeld. Natuurlijk hoor je vaak dat politiek een smerige business is. Dat zou kunnen, maar het zou niet zo smerig moeten zijn als het nu is, niet in die mate. Dit soort oplichtersgedrag is niet alleen in strijd met de principes van internationale betrekkingen, maar ook en vooral met de

algemeen aanvaarde normen van moraal en ethiek. Waar is hier rechtvaardigheid en waarheid? Alleen maar leugens en hypocrisie alom.

Overigens schrijven en zeggen Amerikaanse politici, politicologen en journalisten dat er de afgelopen jaren een waar “imperium van leugens” is ontstaan in de Verenigde Staten. Het is moeilijk om het hiermee oneens te zijn – het is echt zo. Maar men moet er niet bescheiden over zijn: de Verenigde Staten zijn nog steeds een groot land en een systeemvormende macht. Al haar satellieten zeggen niet alleen nederig en gehoorzaam ja tegen en papegaaien het na bij het minste voorwendsel, maar imiteren ook haar gedrag en accepteren enthousiast de regels die het hen biedt. Daarom kan men met goede reden en vertrouwen zeggen dat het hele zogenaamde westerse blok dat door de Verenigde Staten naar haar eigen evenbeeld en gelijkenis is gevormd, in zijn geheel hetzelfde “imperium van leugens” is.

Wat ons land betreft, na de desintegratie van de USSR, gezien de ongekende openheid van het nieuwe, moderne Rusland, zijn bereidheid om eerlijk samen te werken met de Verenigde Staten en andere westerse partners, en zijn praktisch eenzijdige ontwapening, probeerden ze ons onmiddellijk de laatste kneep te geven, ons af te maken en ons volledig te vernietigen. Zo was het in de jaren 1990 en begin jaren 2000, toen het zogenaamde collectieve Westen actief separatisme en bendes huurlingen in Zuid-Rusland steunde. Wat een slachtoffers, wat een verliezen moesten we lijden en wat een beproevingen moesten we doorstaan in die tijd voordat we de rug van het internationale terrorisme in de Kaukasus braken! We herinneren ons dit en zullen het nooit vergeten.

Strikt genomen zijn de pogingen om ons in hun eigen belang te gebruiken nooit gestopt tot vrij recent: ze probeerden onze traditionele waarden te vernietigen en ons hun valse waarden op te dringen die ons, onze mensen van binnenuit, zouden uithollen, de houdingen die ze agressief aan hun landen hebben opgelegd, houdingen die direct leiden tot degradatie en ontaarding, omdat ze in strijd zijn met de menselijke natuur. Dit gaat niet gebeuren. Niemand is hier ooit in geslaagd, en dat zal nu ook niet gebeuren.

Ondanks alles hebben we in december 2021 opnieuw geprobeerd om met de Verenigde Staten en haar bondgenoten tot overeenstemming te komen over de principes van de Europese veiligheid en het niet-uitbreiden van de NAVO. Onze inspanningen waren tevergeefs. De Verenigde Staten hebben hun standpunt niet gewijzigd. Ze vinden het niet nodig om met Rusland overeenstemming te bereiken over een kwestie die voor ons van cruciaal belang is. De Verenigde Staten streven hun eigen doelen na, terwijl ze onze belangen verwaarlozen.

Natuurlijk roept deze situatie een vraag op: wat staat ons te wachten? Als de geschiedenis een leidraad is, weten we dat de Sovjet-Unie in 1940 en begin 1941 er alles aan deed om oorlog te voorkomen of op zijn minst het uitbreken ervan uit te stellen. Om dit doel te bereiken, probeerde de USSR de potentiële agressor niet te provoceren tot het einde door de meest urgente en voor de hand liggende voorbereidingen die ze moest treffen om zichzelf te verdedigen tegen een dreigende aanval, uit te stellen of te laten. Toen ze uiteindelijk in actie kwam, was het te laat.

Als gevolg hiervan was het land niet voorbereid om de invasie van nazi-Duitsland, die ons moederland op 22 juni 1941 aanviel, tegen te gaan zonder de oorlog te verklaren. Het land hield de vijand tegen en versloeg hem vervolgens, maar dit had een enorme prijs. De poging om de agressor te sussen voorafgaand aan de Grote Patriottische Oorlog bleek een vergissing te zijn die een hoge prijs voor ons volk had. In de eerste maanden nadat de vijandelikheden uitbraken, verloren we

enorme gebieden van strategisch belang, evenals miljoenen levens. We zullen deze fout niet een tweede keer maken. We hebben daar geen recht toe.

Degenen die streven naar wereldwijde dominantie hebben Rusland publiekelijk aangewezen als hun vijand. Ze deden dat ongestraft. Vergis u niet, ze hadden geen reden om zo te handelen. Het is waar dat ze aanzienlijke financiële, wetenschappelijke, technologische en militaire capaciteiten hebben. We zijn ons hiervan bewust en hebben een objectieve kijk op de economische bedreigingen die we hebben gehoord, net als ons vermogen om deze brutale en eindeloze chantage tegen te gaan. Laat me herhalen dat we ons in dit opzicht geen illusies maken en uiterst realistisch zijn in onze beoordelingen.

Wat betreft militaire zaken, zelfs na de ontbinding van de USSR en het verlies van een aanzienlijk deel van haar capaciteiten, blijft het huidige Rusland een van de machtigste nucleaire staten. Bovendien heeft het een bepaald voordeel in verschillende geavanceerde wapens. In deze context zou er voor niemand twijfel over moeten bestaan dat elke potentiële agressor een nederlaag en onheilspellende gevolgen zal ondervinden als hij ons land rechtstreeks aanvalt.

Tegelijkertijd verandert de technologie, ook in de defensiesector, razendsnel. De ene dag is er een leider, en morgen weer een andere, maar een militaire aanwezigheid in gebieden die grenzen aan Rusland, als we het toestaan, zal decennialang blijven bestaan of misschien wel voor altijd, en een steeds grotere en totaal onaanvaardbare dreiging voor Rusland creëren.

Zelfs nu, met de uitbreiding van de NAVO naar het oosten, is de situatie voor Rusland met het jaar slechter en gevaarlijker geworden. Bovendien is de NAVO-leiding de afgelopen dagen bot geweest in haar uitspraken dat ze de inspanningen moeten versnellen en opvoeren om de infrastructuur van de alliantie dichterbij de Russische grenzen te brengen. Met andere woorden, ze hebben hun positie verhard. We kunnen niet stil blijven zitten en deze ontwikkelingen passief gadeslaan. Dit zou absoluut onverantwoord zijn voor ons.

Elke verdere uitbreiding van de infrastructuur van de Noord-Atlantische alliantie of de voortdurende pogingen om militaire voet aan de grond te krijgen op het Oekraïense grondgebied zijn voor ons onaanvaardbaar. Natuurlijk gaat het hier niet om de NAVO zelf. Het dient slechts als een instrument van het Amerikaanse buitenlandse beleid. Het probleem is dat in gebieden grenzend aan Rusland, waarvan ik moet opmerken dat het ons historische land is, een vijandige "anti-Rusland" vorm krijgt. Volledig gecontroleerd van buitenaf, doet het er alles aan om NAVO-strijdkrachten aan te trekken en geavanceerde wapens te verkrijgen.

Voor de Verenigde Staten en haar bondgenoten is het een beleid om Rusland in te dammen, met duidelijke geopolitieke voordelen. Voor ons land is het een kwestie van leven en dood, een kwestie van onze historische toekomst als natie. Dit is geen overdrijving; dit is een feit. Het is niet alleen een zeer reële bedreiging voor onze belangen, maar ook voor het bestaan van onze staat en haar soevereiniteit. Het is de rode lijn waar we het al talloze keren over hebben gehad. Ze hebben hem overschreden.

Dit brengt mij bij de situatie in Donbass. We kunnen zien dat de krachten die in 2014 de staatsgreep in Oekraïne hebben gepleegd, de macht hebben gegrepen, deze met behulp van sierlijke verkiezingsprocedures behouden en het pad van een vreedzame conflictregeling hebben verlaten. Acht jaar lang, acht eindeloze jaren lang hebben we er alles aan gedaan om de situatie met vreedzame politieke middelen op te lossen. Alles was tevergeefs.

Zoals ik in mijn vorige toespraak al zei, kun je niet zonder mededogen kijken naar wat daar gebeurt. Het werd onmogelijk om het te tolereren. We moesten die wreedheid stoppen, die genocide op de miljoenen mensen die daar wonen en die hun hoop op Rusland, op ons allemaal, hebben gevestigd. Het zijn hun aspiraties, de gevoelens en de pijn van deze mensen die de belangrijkste motivatie waren achter ons besluit om de onafhankelijkheid van de Donbass-volksrepublieken te erkennen.

Ik wil nog het volgende benadrukken. Gericht op hun eigen doelen steunen de leidende NAVO-landen de extreemrechtse nationalist en neonazi's in Oekraïne, die de mensen van de Krim en Sebastopol nooit zullen vergeven dat ze vrijwillig hebben gekozen voor hereniging met Rusland.

Ze zullen ongetwijfeld proberen om oorlog te brengen naar de Krim, net zoals ze dat in Donbass hebben gedaan, om onschuldige mensen te doden, net zoals leden van de strafeenheden van Oekraïense nationalist en Hitlers handlangers deden tijdens de Grote Patriottische Oorlog. Ze hebben ook openlijk aanspraak gemaakt op verschillende andere Russische regio's.

Als we kijken naar de volgorde van gebeurtenissen en de binnenkomende rapporten, kan de confrontatie tussen Rusland en deze troepen niet worden vermeden. Het is slechts een kwestie van tijd. Ze bereiden zich voor en wachten op het juiste moment. Bovendien gingen ze zover dat ze streefden naar het verkrijgen van kernwapens. We zullen dit niet laten gebeuren.

Ik heb al gezegd dat Rusland de nieuwe geopolitieke realiteit na de ontbinding van de USSR heeft geaccepteerd. We hebben alle nieuwe post-Sovjetstaten met respect behandeld en zullen dat ook blijven doen. We respecteren en zullen hun soevereiniteit respecteren, zoals blijkt uit de hulp die we aan Kazachstan hebben verleend toen het land te maken kreeg met tragische gebeurtenissen en een uitdaging op het gebied van zijn staat en integriteit. Rusland kan zich echter niet veilig voelen, zich niet ontwikkelen en niet bestaan terwijl het wordt geconfronteerd met een permanente dreiging vanuit het grondgebied van het huidige Oekraïne.

Laat me u eraan herinneren dat we in 2000-2005 ons leger gebruikten om terroristen in de Kaukasus terug te dringen en opkwamen voor de integriteit van onze staat. We hebben Rusland behouden. In 2014 hebben we de mensen van de Krim en Sebastopol gesteund. In 2015 hebben we onze strijdkrachten gebruikt om een betrouwbaar schild te creëren dat terroristen uit Syrië ervan weerhield Rusland binnen te dringen. Dit was een kwestie van onszelf verdedigen. We hadden geen andere keus.

Hetzelfde gebeurt vandaag. Ze lieten ons geen andere optie om Rusland en ons volk te verdedigen, dan degene die we vandaag gedwongen zijn te gebruiken. In deze omstandigheden moeten we gedurfde en onmiddellijke actie ondernemen. De volksrepublieken van Donbass hebben Rusland om hulp gevraagd.

In deze context heb ik, overeenkomstig Artikel 51 (Hoofdstuk VII) van het Handvest van de Verenigde Naties, met toestemming van de Russische Federatieraad en ter uitvoering van de vriendschaps- en wederzijdse bijstandsverdragen met de Volksrepubliek Donetsk en de Volksrepubliek Loegansk, die op 22 februari door de Federale Vergadering zijn geratificeerd, besloten een speciale militaire operatie uit te voeren.

Het doel van deze operatie is om mensen te beschermen die nu al acht jaar te maken hebben met vernedering en genocide door het regime in Kiev. Om dit doel te bereiken, zullen we proberen Oekraïne te demilitariseren en denazificeren, en degenen die talloze bloedige misdaden tegen

burgers hebben gepleegd, waaronder burgers van de Russische Federatie, voor de rechter te brengen.

Het is niet onze bedoeling om het Oekraïense grondgebied te bezetten. We zijn niet van plan om iemand iets met geweld op te leggen. Tegelijkertijd horen we steeds meer verklaringen uit het Westen dat het niet langer nodig is om ons te houden aan de documenten waarin de uitkomsten van de Tweede Wereldoorlog zijn vastgelegd, zoals ondertekend door het totalitaire Sovjetregime. Hoe kunnen we daarop reageren?

De uitkomsten van de Tweede Wereldoorlog en de offers die ons volk moest brengen om het nazisme te verslaan, zijn heilig. Dit spreekt de hoge waarden van mensenrechten en vrijheden in de realiteit die in de decennia na de oorlog ontstond, niet tegen. Dit betekent niet dat landen niet kunnen genieten van het recht op zelfbeschikking, dat is vastgelegd in artikel 1 van het Handvest van de VN.

Laat me u eraan herinneren dat de mensen die in gebieden wonen die deel uitmaken van het huidige Oekraïne, niet gevraagd is hoe ze hun leven willen opbouwen toen de USSR werd opgericht of na de Tweede Wereldoorlog. Vrijheid leidt ons beleid, de vrijheid om onafhankelijk onze toekomst en de toekomst van onze kinderen te kiezen. Wij geloven dat alle mensen die in het huidige Oekraïne wonen, iedereen die dat wil, dit recht moet kunnen genieten om een vrije keuze te maken.

In deze context wil ik de burgers van Oekraïne aanspreken. In 2014 was Rusland verplicht om de mensen van de Krim en Sebastopol te beschermen tegen degenen die u zelf "nats" noemt. De mensen van de Krim en Sebastopol kozen ervoor om bij hun historische thuisland, Rusland, te blijven en wij steunden hun keuze. Zoals ik al zei, we konden niet anders handelen.

De huidige gebeurtenissen hebben niets te maken met een verlangen om inbreuk te maken op de belangen van Oekraïne en het Oekraïense volk. Ze zijn verbonden met het verdedigen van Rusland tegen degenen die Oekraïne gegijzeld hebben en het proberen te gebruiken tegen ons land en ons volk.

Ik herhaal: we handelen om onszelf te verdedigen tegen de bedreigingen die voor ons zijn gecreëerd en tegen een groter gevaar dan wat er nu gebeurt. Ik vraag u, hoe moeilijk dit ook mag zijn, om dit te begrijpen en met ons samen te werken om deze tragische bladzijde zo snel mogelijk om te slaan en samen vooruit te gaan, zonder dat iemand zich met onze zaken en onze relaties bemoeit, maar ze onafhankelijk te ontwikkelen, om gunstige omstandigheden te creëren om al deze problemen te overwinnen en om ons van binnenuit als één geheel te versterken, ondanks het bestaan van staatsgrenzen. Ik geloof hierin, in onze gemeenschappelijke toekomst.

Ik wil mij ook richten tot de militairen van de Oekraïense strijdkrachten.

Kameraad officieren,

Jullie vaders, grootvaders en overgrootvaders hebben niet tegen de nazi-bezetter gevechten en ons gemeenschappelijke moederland niet verdedigd om de huidige neonazi's de macht in Oekraïne te laten grijpen. Jullie hebben de eed van trouw gezworen aan het Oekraïense volk en niet aan de junta, de tegenstander van het volk die Oekraïne plundert en het Oekraïense volk vernedert.

Ik verzoek u dringend om te weigeren hun criminele bevelen uit te voeren. Ik verzoek u dringend om onmiddellijk de wapens neer te leggen en naar huis te gaan. Ik zal uitleggen wat dit betekent: het

militaire personeel van het Oekraïense leger dat dit doet, zal de vijandelikheden vrij kunnen verlaten en naar hun families kunnen terugkeren.

Ik wil nogmaals benadrukken dat alle verantwoordelijkheid voor het mogelijke bloedvergieten volledig bij het regerende Oekraïense regime ligt.

Ik wil nu iets heel belangrijks zeggen voor degenen die in de verleiding kunnen komen om zich van buitenaf met deze ontwikkelingen te bemoeien. Het maakt niet uit wie ons in de weg staat of nog meer bedreigingen creëert voor ons land en onze mensen, ze moeten weten dat Rusland onmiddellijk zal reageren en dat de gevolgen zullen zijn zoals u nog nooit in uw hele geschiedenis hebt gezien. Hoe de gebeurtenissen zich ook ontvouwen, wij zijn er klaar voor. Alle noodzakelijke beslissingen in dit opzicht zijn genomen. Ik hoop dat mijn woorden gehoord zullen worden.

Burgers van Rusland,

De cultuur en waarden, ervaring en tradities van onze voorouders vormden steevast een krachtige basis voor het welzijn en het bestaan van hele staten en naties, hun succes en levensvatbaarheid. Dit hangt natuurlijk direct af van het vermogen om zich snel aan te passen aan constante verandering, sociale cohesie te behouden en de bereidheid om alle beschikbare krachten te consolideren en op te roepen om vooruit te komen.

We moeten altijd sterk zijn, maar deze kracht kan verschillende vormen aannemen. Het "imperium van leugens", dat ik aan het begin van mijn toespraak noemde, komt in zijn beleid voornamelijk voort uit ruwe, directe kracht. Dit is wanneer ons gezegde over "allemaal spierkracht en geen hersens" van toepassing is.

We weten allemaal dat rechtvaardigheid en waarheid aan onze zijde ons echt sterk maken. Als dat het geval is, zou het moeilijk zijn om het oneens te zijn met het feit dat het onze kracht en onze bereidheid om te vechten zijn die de basis vormen van onafhankelijkheid en soevereiniteit en de noodzakelijke basis vormen voor het bouwen van een betrouwbare toekomst voor uw huis, uw familie en uw moederland.

Beste landgenoten,

Ik ben er zeker van dat toegewijde soldaten en officieren van de Russische strijdkrachten hun plicht met professionaliteit en moed zullen vervullen. Ik twijfel er niet aan dat de overheidsinstellingen op alle niveaus en specialisten effectief zullen werken om de stabiliteit van onze economie, ons financiële systeem en ons sociale welzijn te garanderen, en hetzelfde geldt voor bedrijfsleiders en de hele zakenwereld. Ik hoop dat alle parlementaire partijen en het maatschappelijk middenveld een geconsolideerd, patriottisch standpunt innemen.

Uiteindelijk ligt de toekomst van Rusland in de handen van haar multi-etnische bevolking, zoals altijd het geval is geweest in onze geschiedenis. Dit betekent dat de beslissingen die ik heb genomen, zullen worden uitgevoerd, dat we de doelen die we hebben gesteld zullen bereiken en dat we de veiligheid van ons moederland op betrouwbare wijze zullen garanderen.

Ik geloof in uw steun en in de onoverwinnelijke kracht die geworteld is in de liefde voor ons vaderland.

<http://en.kremlin.ru/events/president/news/67843> (niet beveiligd!!)